

det hele taget, er det vanskeligt at bedømme de provenumæssige virkninger af forslaget. For så vidt angår udpantningsafgifterne, der har langt større betydning for kommunerne end for staten, er det dog utvivlsomt, at forslaget vil medføre en ikke uvæsentlig forøgelse af provenuet.

Afgiften skal efter udkastet i sin helhed beregnes af det beløb, for hvilket forretningen begæres foretaget. Reglen i sportelreglementets § 48, hvorefter promilleafgiften i henhold til reglementets § 47 kun skal betales af det beløb, for hvilket der opnås sikkerhed, er upraktisk, for så vidt som den er til hinder for, at afgiften beregnes og erlægges ved afgiftspligtens indtræden, og er derfor ikke foreslået opretholdt.

Stk. 3. Ifølge sportelreglementets § 51, stk. 1, betragtes udlæg (udpantning) begæret hos samme skyldner på forskellige grundlag afgiftsmæssigt som lige så mange forskellige forretninger. Reglen gælder dog ikke ved udlæg eller udpantning for skatter og afgifter, jfr. amtstueforordningen, § 14, 1. pkt., og endvidere justitsministeriets skrivelser af 19. oktober 1931 (nr. 177) og af 15. februar 1950 (nr. 44).

Den foreslåede regel — der kun gælder udpantning — stemmer således med gældende ret, og giver også adgang til sammenlægning, hvor kravene tilkommer forskellige fordringshavere, f. eks. hvor den kommunale skatteudpantning omfatter krav, der tilkommer både stat og kommune.

Det har også været overvejet at udvide reglen til også at gælde ved udlægs- og arrestforretninger, men her vil sammenlægning af kravene ved afgiftsberegningen næppe have større praktisk betydning. En sådan bestemmelse ville også kunne give anledning til vanskeligheder, hvis man går over til at berigtige afgiften for udlægsforretninger ved stempelemærker, og er derfor ikke medtaget i forslaget.

Stk. 4. Bestemmelsen træder i stedet for sportelreglementets § 51, stk. 2. Ifølge denne bestemmelses 1. led skal der, når eksekution efter en og samme dom eller forlig rekvireres hos flere personer, holdes og betales en forretning for hver person. Denne regel er ved stk. 4, 1. pkt., foreslået opretholdt som hovedregel. Ved reglen i 2. pkt. er der gjort to praktiske undtagelser. Herefter skal der ske sammenlægning, dels hvor skyldnerne er samlevende ægtefæller, dels hvor begæringen vedrører fast ejendom, som tilhører skyldnerne i forening. Om ægtefællerne lever i sædvanligt formuefællesskab eller har fuldstændigt særeje, vil være uden betydning ved reglens praktisering. Reglen om sammenlægning, hvor begæringen vedrører fast ejendom, som tilhører skyldnerne i forening, stemmer med reglen herom i sportelreglementets § 51, stk. 2.

Til § 17.

I denne paragraf omhandles afgifterne for forretninger vedrørende fuldbyrdelse af domme, der ikke lyder på penge (handlings- og undladellesdomme), for indsættelses- og udsættelsesforretninger, herunder også indsættelsesforretninger i henhold til lov om køb på afbetaling, samt for forretninger vedrørende arrest på person og nedlæggelse af forbud. De gældende regler om afgift for nævnte forretninger findes i sportelreglementets §§45, 46, 53 og 55 med de ændringer, der følger af lov nr. 24 af 13. februar 1929, afsnit I, og endvidere i § 16, i lov nr. 224 af 11. juni 1954 om køb på afbetaling, jfr. for alle afgifters vedkommende forhøjelsesloven af 12. april 1957.

Det foreslås, at der svares samme afgift — 30 kr. — for alle de heromhandlede forretninger.

Stk. 1, nr. 1. Ifølge skattedepartementets skrivelse nr. 28 af 26. januar 1922 beregnes afgiften for fuldbyrdelse af handlings- og undladellesdomme i henhold til retsplejelovens kapitel 46 med en værdiafgift efter sportelreglementets § 45, for så vidt rekvi-rentens interesse under forretningen omsættes i penge. Omsættes rekvi-rentens interesse ikke i penge, erlægges afgiften efter sportelreglementets § 53 med en fast afgift, der udgør 18 kr. (samme afgift som for nedlæggelse af forbud).

Der synes ikke at være anledning til at opretholde denne sondring, der er uden praktisk betydning. Afgiften bliver derfor også 30 kr., hvor rekvi-rentens interesse under forretningen ansættes til et erstatningsbeløb, for hvilket der foretages udlæg. Er dommen affattet alternativt, således at der i dommen er fastsat et erstatningsbeløb, og begæres der udlæg for dette erstatningsbeløb, må der svares værdiafgift efter § 16.

Stk. 1, nr. 2 og stk. 2. For indsættelses- og udsættelsesforretninger efter retsplejelovens § 609 svares nu efter sportelreglementets § 55, jfr. forhøjelsesloven, en afgift på 8 kr., når genstanden er penge eller penges værd. Er dette ikke tilfældet, idet forretningen f. eks. vedrører udlevering af et barn, svares 18 kr. efter sportelreglementets § 53.

Efter lov om køb på afbetaling, § 16, jfr. forhøjelsesloven, svares en afgift på 6 kr. og for tilsigelse af køberen til møde på fogedkontoret 2 kr. I praksis er det almindeligt, at selgeren samtidig begærer foretagelse af indsættelsesforretning og tilsigelse af køberen til møde på fogedkontoret. I sådanne tilfælde svares alene tilsigelsesafgift, såfremt der under mødet opnås en mindelig ordning, således at forretningen bortfalder.

I den i 1950 afgivne betænkning om køb på af-